

LBRIS

We know
books

TIBU GELU B.

Orășul respira
prin rime

 Sens
Editura

Pe hârtia albă, penița lungă se lasă,
 Plimbându-se tăcută, deschizând o fereastră.
 Cuvinte ce dansează, sunt ușoare ca vântul,
 Fiecare semn o fărâma micuță de univers.

În liniștea nopții, penița ne încântă,
 Căci în tăcerea ei se naște o esență.
 Frumusețea scrisului e ascunsă-n umbre,
 Între pagini ce respiră cuvânt după cuvânt.

Din fiecare tușă, o poveste se țese,
 Un gând ce prinde formă, o viziune ce se naște.
 Penița, veche și tăcută, își cunoaște drumul ei,
 Lăsând în urmă, dăre ce nu se șterg niciodată.

Și astfel, cu fiecare linie trasată,
 Într-o adâncă pace străveche, se naște ceva nemuritor.
 Un tărâm de cuvinte, un vis rătăcit,
 Așternut pe hârtie, dar viu în adâncul sufletului meu...

Câteva rânduri pentru cititor...	5
Despre poemul poetului... - Marian Hotca.....	7
O scrisoare	11
Telefonul public.....	13
Magia lupului.....	15
Mama.....	18
Drumul.....	21
Povestea spusă astăzi.....	23
Povestea spusă nimănui.....	25
Abstract (I).....	27
Abstract (II).....	29
Ziua când a nins altfel	31
Mi-a fost dor de casă	33
Banca cu povești (I)	35
Banca cu povești (II).....	38
Pâinea caldă	43
Vocea (I).....	45
Vocea (II)	48
Trenul.....	51
Răvașul	52
Ceaiul.....	54
Felinarul (I).....	55
Felinarul (II)	57
Duminică seara	58

Orașul	59
Codrule.....	61
Poemul poetului.....	63
Poetul poem (I)	64
Poetul poem (II).....	66
Florile care scriu orașul	69
Trei cânturi despre ploaie.....	72
Ruga cetății (I)	75
Ruga cetății (II).....	79
Ceasul	81
Vocea orașului.....	83
Miroase a plecare	85
Tradiție.....	86
Copilăria.....	88
Cartea	91
Cântecul din oraș	92
Liniștea	93
Haina vremii	95
Povestea condeiului	96
Testament	98
Abis.....	101
Odor.....	103
Pergamentul.....	104
Vals.....	106
Miraj	109
Fericirea.....	110
Acele vremuri	111
Ne-am iubit.....	113

Simfonii	114
Povestea bunicilor	115
Umbra turnului	117
Calea	121
Lumi.....	123
Cuierul vremii	125
Tot ce n-am fost	127
E gol	129
Filosofia.....	131
Poetul Tibu.....	133
Jurnal	136
Penița	138

O scrisoare

Mi-e dor de tine
ca de un zeu ce n-a fost pomenit vreodată.

Ți-am păstrat un scaun la marginea ființei,
lângă cuvintele pe care nu le-a spus nimeni
de teamă să nu se nască ceva mai viu decât ei.

Am pus o ceașcă pe masă.
Se evaporă. Încet.
E semn că nu vii, dar ești.

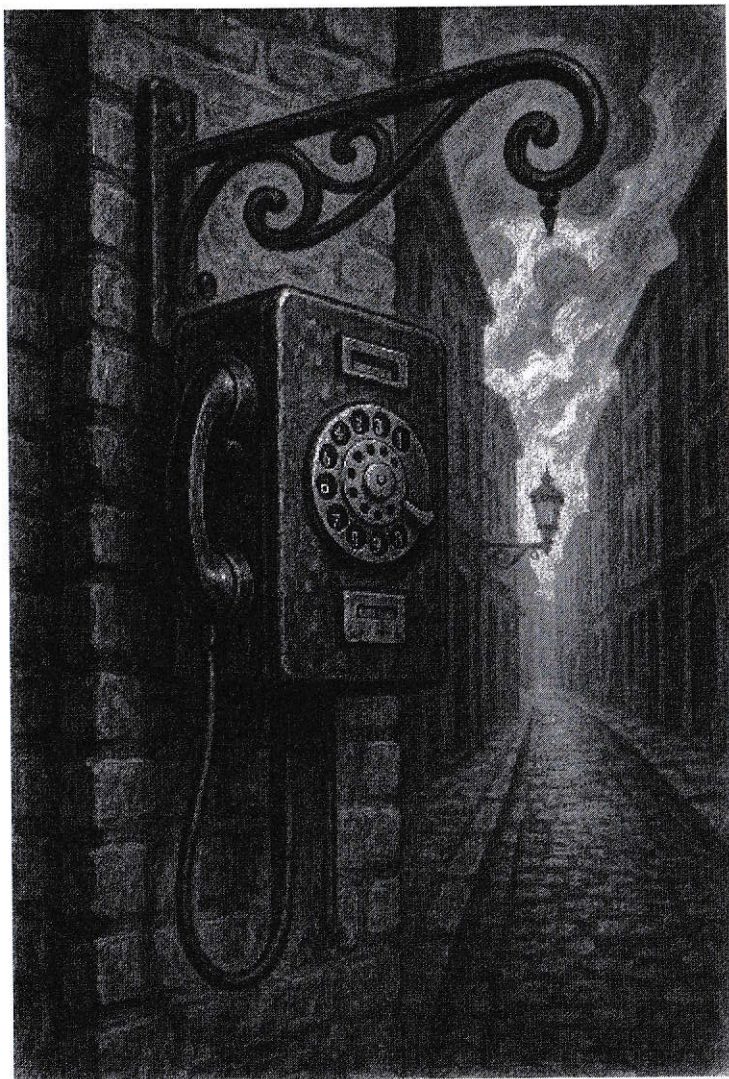
Tu ești cel care mi-a atins gândul
cu degetele unui timp
care nu știe dacă merge înainte sau se uită.

Și ți-am scris.
Nu ca să-mi răspunzi.
Ci ca să mă știi
înainte să mă uiți.

Tăcerea ta
e singurul adevăr
care nu mă contrazice nici când busolele se opresc,

Nici măcar când șoptesc,
Nici măcar când mă doare puțin vârful stiloului...
Te gonesc din cameră...,
Și-ți arunc cafeaua...,
N-am să te știu...

Semnat: cel care a tăcut primul.

Telefonul public

Am văzut un telefon public într-un vis,
cu rugina-i lucind ca un jurământ mai demult nescris.
Stătea sub un nuc vechi, la margine de drum,
unde timpul n-are ceas, ci parfum de miresme.
L-am atins cu palmele transpirate de emoție,
și-am auzit glasuri venind dintr-o parte:
glas de mamă, de bunic iubit pierdut
toți răspundeau, dintr-un colț necunoscut.

„Mai ești acolo?” — șopteam cu inima-n ghem,
„Mai crezi în dor?” — și tăcerea-mi răspundea mut.
Dar din receptor curgea o lumină blândă,
ca o mână de copil care iar mă cuprindea.

Zece ani am umblat cu creioane în buzunar
și am sudat vers cu vers,
pe cărări de boală, de speranță, de mers
cu pasul lin între viață și plecare,
dar mereu cu ochiul spre zare, spre soare.

Cabina aceea, un altar de cuvânt,
unde jurămintele n-au fost în vânt,
ci-au rămas ca o cruce pe o inimă frântă,
cu firul rupt, dar legătura niciodată frântă.

Și mă-ntorc mereu acolo, în acel colț uitat,
unde fiecare apel e un gând adevărat,
unde nu se cere imposibilul, nici semnal de ajutor,
doar o tăcere curată, un timp înțelept.

Magia lupului

„Lupule, bună din nou,
ce faci cu sufletul tău?
când oamenii adorm fără să mai viseze,
când orașul e plin de lumini, și nu mai răsună sirene, dar toate
vin din frică?
Spune-mi ce griji te apasă pe urechi?
Unde te duci
când nu e nici o pădure,
nici chemarea,
nici vânătoarea?
Doar străzi goale.
Și uitare.
Ești acolo.
La marginea locurilor.
Nu ca să fii văzut,
ci ca să nu se destrame ce a mai rămas.
Stai lângă blocuri ca o respirație între două ore.
Te plimbi pe străzile goale
și aduni, fără ca cineva să știe,
toate lucrurile care ar fi putut deveni praf de stele,
dar n-au devenit.
Din cauza ta.
N-ai cerut nume.
Nici un grai.
Nici rugă.
Nici cântec.
Dar ai fost acolo când cineva,
în camera lui mică,

a vrut să renunțe.

Și n-a făcut-o...

Pentru că, fără să știe,
ai stat între el și prăpastie.

Ce faci cu tot ce aduni?

Cu lacrimile care n-au fost plânse?

Cu furia care s-a risipit?

Cu spaimile care s-au stins fără zgomot?

Le porți în piept ca pe o povară sfântă.

Ca un paznic blând

care nu cere voie la intrarea în noapte,

ci doar întreabă, fără cuvinte:

„Ești încă aici cu mine?”

Și noi răspundem fără să știm:

„Nu.”

Dar tu ne legi cu fire invizibile

și pleci mai departe,

fără să lași urme,

fără să ceri nimic.

Lupule,

ce faci cu sufletul tău

când nimeni nu mai crede în credință?

Îl împarți.

Bucată cu bucată.

Fiecare străin primește o fărâmă,

ca să poată merge mai departe

fără să știe de ce.

Și tu rămâi din ce în ce mai gol,

mai slab,

mai puțin vrednic,

Poate fără vlagă,

Dar vii și mâine.

Și poimâine.

Și în fiecare noapte

în care nu se întâmplă de nici unele.

Știi bine unde să ajungi de fiecare dată,

Vii și faci magie albă.

Și la răsărit,

Pe chipurile oamenilor sunt zâmbete,

doar pentru că tu ai fost acolo...

Și te mai chem încă o dată...

Mamă, îmi ard ochii după tine,
și când nu știu ce pietre calc în picioare,
mâna ta, tremur sfânt, îmi rămâne nordul.
Mirosul tău, de lavandă și ceartă,
mă înfioară pe dinăuntru,
ca o atingere în plâns.

Brațele tale, mamă,
nu-s doar adăpost
sunt peștera liniștii mele,
pântecul în care tăcerea
se face rugă, se face țipăt.

Ce faci? Unde ești?
Noaptea îmi înfige gheare în gât,
mă scutură, mă clatină, mă biciuiește cu umbre,
iar lacrimile mele cad
nu pe podea, ci prin ea,
până la tine, acolo unde dormi
cu fruntea plină de grijă pentru mine.

Toate gândurile mele, mamă,
sunt naive, sfărâmicioase,
de copil crescut în vânt, cu sufletul șchiop.
Dar știu că ești acolo
nu în telefon, nu în lume,
ci în cuvântul nerostit, în rugăciunea
care-mi tremură în mâna în care îți țin poza:

— Fiule,
nu te pierde,
ești un suflet atât de frumos în adâncul tău,

Această voce nu-i doar o șoaptă,
e un tunet, un fulger ce-mi crapă inima-n două.
Mamă, tu nu-mi vorbești, nu îmi spui pe nume des,
tu mă răstignești
cu iubirea ta
fără margini, mama mea, pe lume minune...